

Αναρωτιόμουν πόσο πιο άσχημη θα μπορούσε να είναι η 60η επέτειος του Διεθνούς Ράλυ Ακρόπολις. Με σύνολο 29 συμμετοχών, εκ των οποίων μόλις δύο (2) Ελληνικές, με έξι ειδικές διαδρομές (επί δύο), εκ των οποίων οι μισές ασφάλτινες συν την φερόμενη ως υπερειδική της Κορίνθου, και φυσικά εκτός παγκοσμίου, έστω αυτού του παγκοσμίου, πρωταθλήματος.

Τα υπόλοιπα δεδομένα; Άλλα 46 ημεδαπά πληρώματα για το ασφάλτινο σκέλος αγώνα, όπου συμμετέχουν ανάμεσα σε άλλα Alfasud, Escort MKI, και Integrale, καθώς και 36 ακόμα Ελληνικές συμμετοχές στο χωμάτινο σκέλος με αντίστοιχα οχήματα. Δεκατρία από αυτά τα πληρώματα συμμετέχουν και στα δύο σκέλη, αλλά δεν θα βαθμολογηθούν για τον Ευρωπαϊκό αγώνα.

Δύο, τουλάχιστον, από αυτά, θα μπορούν να ισχυριστούν ότι κέρδισαν το 60ο «Ακρόπολις», τοποθετώντας εαυτόν δίπλα σε ένα Waldegaard, σε έναν Rohrl, σε έναν Vatanen. Τυπικά θα είναι και σχεδόν ακριβείς. Για αυτόν τον αγώνα, δαπανήθηκε χαρτί, μελάνι, διατέθηκε διαδικτυακός χώρος, ραδιοφωνικός και τηλεοπτικός χρόνος, υπήρξε ενδιαφέρον, γράφτηκαν και μοιράστηκαν δελτία τύπου, χρήματα άλλαξαν χέρια. Δεν είναι περίεργο. Είναι όμως ανησυχητικό αυτό το περίεργο αδυνάτισμα της συλλογικής μνήμης. Θα το περιέγραφα ως την νίκη του αμπαλάζ επί της ουσίας, την επικράτηση της εικόνας πάνω στα πράγματα.

Ας δεχτούμε την ανάγκη κάποιων να κάνουν δουλειές, να κερδίσουν λίγο προβολή, να βγάλουν ένα μεροκάματο. Οι εποχές είναι οικουμενικά δύσκολες. Εντάξει έως εκεί, αντιληπτό και δεκτό, όλοι παλεύουμε να επιβιώσουμε. Ας κάνουν λοιπόν τις δουλειές τους με το Δ.Ρ.Α. Ας μας κάνουν και τη χάρη όμως, να μην πανηγυρίζουν για ότι έχει περισσέψει από το αυτό.

Με τέσσερις λέξεις η περιγραφή του φετινού Δ.Ρ.Α.; Καταθλιπτικό σημάδι, λυπηρών καιρών.

Τίποτα άλλο.

